

I

Campanades a morts
fan un crit per la guerra
dels tres fills que han
perdut
les tres campanes negres.

I el poble es recull
quan el lament s'acosta,
ja són tres penes més
que hem de dur a la
memòria.

Campanades a morts
per les tres boques closes,
ai d'aquell trobador
que oblidés les tres notes!

Qui ha tallat tot l'alè
d'aquests cossos tan joves,
sense cap més tresor
que la raó dels que ploren?

Assassins de raons, de
vides,
que mai no tingueu repòs
en cap dels vostres dies
i que en la mort us
persegueixin les nostres
memòries.

Campanades a morts
fan un crit per la guerra
dels tres fills que han
perdut
les tres campanes negres.

II

Obriu-me el ventre
pel seu repòs,
dels meus jardins
porteu les millors flors.

Per aquests homes
caveu-me fons,
i en el meu cos
hi graveu el seu nom.

Que cap oratge
desvetllí el son
d'aquells que han mort
sense tenir el cap cot.

III

Disset anys només
i tu tan vell;
gelós de la llum dels
seus ulls,
has volgut tancar ses
parpelles,
però no podràs, que tots
guardem aquesta llum
i els nostres ulls seran
llampecs per als teus
vespres.

Disset anys només
i tu tan vell;
envejós de tan jove
bellesa,
has volgut esquinçar els
seus membres,
però no podràs, que del
seu cos tenim record
i cada nit aprendrem a
estimar-lo.

Disset anys només
i tu tan vell;
impotent per l'amor que
ell tenia,
li has donat la mort per
companya,
però no podràs, que per
allò que ell va estimar,
el nostres cos sempre
estarà en primavera.

Disset anys només
i tu tan vell;
envejós de tan jove
bellesa,
has volgut esquinçar els
seus membres,
però no podràs, que tots
guardem aquesta llum
i els nostres ulls seran
llampecs per als teus
vespres.

IV

La misèria esdevingué
poeta
i escrigué en els camps
en forma de trinxeres,
i els homes anaren cap
a elles.
Cadascú fou un mot
del victoriós poema.